

Od inaguracije predsjednika Stipe Mesića za novog/starog predsjednika RH temljena je politička tema da li će? ili neće! biti prolongacije pregovora Hrvatske s EU.

Javnost je identificirala izjavu predsjednika Srbije Borisa Tadića kako su veće šanse da Hrvatska i Srbija zajedno uđu u EU.

Javnost, ali ne i zvanična politika, navedenu je izjavu dočekala sa ne malom nevjericom. Naprosto građanima nije bilo jasno kako to cijelo se vrijeme govori o pojedinačnom ulazu u EU a sada odjednom ovakva značajna izjava ne bilo koga već predsjednika Srbije. (Valja identificirati da su jedno individualni pregovori kao što je to, uostalom bilo i sa upravo primljenom desetoricom a sasvim drugo određivanje datuma ulaska koji može biti zajednički.)

Nevjerica ne gubi na značaju jer su sredstva priopćavanja vrlo precizna i jasno je putem njih poručeno da neizručenje generala Gotovine izravno utječe na odustajanje EU od 17. ožujka kao dana početka pregovora.

Jasno, u međuvremenenu, čuli smo cijeli niz aktivnosti hrvatske vlasti, da se spasi što se spasiti da, kako bi se održao 17. ožujka kao početak pregovora. Predsjednik Mesić pokušava stvoriti rezervnu varijantu predlažući kratkoročnu prolongaciju početka pregovora.

Okruženje je u kojem se sve zbiva možemo odrediti kao: privreda u užasu, s jedne strane, a, s druge strane, međunarodni kredibilitet očito nije onako visok kako su nam to priopćili.

O ovoj temi nisam imao namjeru pistati. Naprosto iz razloga što to nije moje područje profesionalnog interesa, a kao građanin, jasno da imam svoj stav o tom složenom pitanju. Ipak kao što vidite vrug mi ne da mira.

Neću govoriti o onom što je moguće implicite/eksplicite naći na ovim stranicama kojima sam autor.

Balkan je u novijoj povijesti bio problem Europe (sjetimo se samo Gavrila Principa, itd.); od 1987. godine (dolaskom Slobodana Miloševića na vlast) Balkan je neuralgična točka. Dobro se je prisjetiti sastanka na Brijunima, u vrijeme Ante Markovića, kada je Europa putem svojih predstavnika pokušala «kupiti» mir na ovim prostorima. Uspjeha kako što znamo nije bilo. Danas znamo da ga zapravo i nije moglo biti.

Danas petnaestak godina kasnije, Europa nije zaboravila početak devedesetih i precizno definira kriterije pojedinim sljedbenicama bivše Jugoslavije. Sve po principu: uzmi ili ostavi!

Što ste zaduženiji i što su vam mogućnosti manje jasno je da prihvaćate sve veće i veće zahtjeve. Upravo je taj princip danas prisutan u Hrvatskoj. Ne djeleći borbu za slobodu od pojedinačnih zloupotreba kompromitirali smo samu borbu za slobodu. Bože koliko je krvi proliveno i koliko je crnine implementirano!!!!!!!

Mlada nacija kao što je to Hrvatska, jedva prihvaćena od drugih država, (podsjetimo na

doprinos Svetog Oca, kao i njemačkih diplomata) dogođeno nismo iskoristili za primjereno uključivanje u svjetsku zajednicu. Umjesto toga imali smo «rođačku» diplomaciju. Možda upravo dovođenje Budimira Lončara za savjetnika predsjednika predstavlja identifikaciju navedenog problema. Diplomacija je profesionalna birokratska institucija. Vrijeme od osamostaljivanja države i uspostave diplomatske funkcije isuviše je kratko da se je moglo (smjelo) eksperimentirati na naš hrvatske način.

Zamislimo li kartu Balkana vidjet ćemo da su sve države već ili članice ili kandidati za člansvo osim: Hrvatske, BH, SiCG, Makedonije i Albanije. Promotrimo li zemljopisnu kartu s udaljenosti od dva metra zajključit ćemo da nema velike logike «usisati» Balkan u EU u više navrata. Što više planirana prethodna homogenizacija ovog područja stvara mogućnosti da se testira «novi model» koji će se jednog dana primjeniti na neke druge države Europe koje su nekad bile članice SSSR-a. Pri tome ne treba zanemariti činjenicu da je veliki «zalogaj» koji neće biti lako progutati i ovih novih deset članica.

EU je sudbina. Ovo ne znači ni dobro ni loše. Ovo samo znači da nema drugog rješenja. Jedino što zabarinjava je činjenica što u grupaciju koju nazivamo EU ulazimo kao objekt a ne kao subjekti.

Racionalizirajući stvari moglo bi se naći obilje argumenata da ne treba žuriti s ulaskom u EU. Političkari misle drugačije. Istina Bog zadnja zemlja koja je «digla» velike pare ulaskom u EU je bila Portugal i Španjolska. Jasno, naši političari o tome šute.

Ono što želim reći jest nasušna potreba da moramo imati zakone koji su utemeljeni na europskoj tradiciji zbog nas samih a ne EU. Nije nam valjda potreban mentor da donesemo takav sustav koji će «odisati» demokracijom i civilizacijskim dosezima Europe? Znak pitanja stavljam više da ukažem na nevjericu nego što odista pitam. Prema tome 17. ožuka se neće ništa dogoditi čak ni onda ako dođe do prolongacije datuma pregovora.

Podrška Pape je veliki moralni i ini događaj za Hrvatsku. Bože kako smo uvijek popustljiviji prema nestašnoj djeci. Međutim, rezultata neće biti. Što više mislim da će mišljenje Papre samo «otvrdnuti» sav Mijeća misnistara.